

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๖/๒๕๕๗

เรื่องพิจารณาที่ ต.๒๒/๒๕๕๖

วันที่ ๒๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

เรื่อง นางสาวน้อมจิตร บุญญาภิสมภาร และนางชมพูนุช ลาภโพธิ์ชัย (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๔ มาตรา ๒๗ มาตรา ๓๗ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๗๘ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๖ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๓ มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๓๐๕ (๑) หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า นางสาวน้อมจิตร บุญญาภิสมภาร ผู้ร้องที่ ๑ และนางชมพูนุช ลาภโพธิ์ชัย ผู้ร้องที่ ๒ อ้างว่าถูกละเมิดสิทธิและเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ อันเนื่องมาจากการถูกจับกุมและดำเนินคดี โดยพนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรี เป็นโจทก์ ยื่นฟ้องผู้ร้องที่ ๑ เป็นจำเลย ต่อศาลจังหวัดนนทบุรี ในคดีหมายเลขดำที่ ๕๘๐๖/๒๕๕๕ ในฐานะความผิดมิและใช้เครื่องวิทยุคมนาคม และตั้งสถานีวิทยุคมนาคมโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน ตามพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๕ มาตรา ๑๑

- ๒ -

มาตรา ๒๒ และมาตรา ๒๓ พระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๗ และมาตรา ๑๐ ประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง กำหนดให้อุปกรณ์ของเครื่องวิทยุคมนาคมเป็นเครื่องวิทยุคมนาคม ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๑ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๑ และพนักงานอัยการ สำนักงานอัยการพิเศษ ฝ่ายคดีอาญาธนบุรี ๓ เป็นโจทก์ยื่นฟ้องผู้ร้องที่ ๒ เป็นจำเลย ต่อศาลอาญาธนบุรี ในคดีหมายเลขคำที่ ๖๗๑๗/๒๕๕๖ ในฐานะความผิดตั้งสถานีวิทยุคมนาคมโดยไม่ได้รับอนุญาต มิและใช้เครื่องวิทยุคมนาคมโดยไม่ได้รับอนุญาต ใช้คลื่นความถี่สำหรับการประกอบกิจการกระจายเสียงหรือประกอบกิจการกระจายเสียงโดยไม่ได้รับอนุญาต จึงใจกระทำให้เกิดการรบกวนหรือขัดขวางต่อการวิทยุคมนาคมและกระทำให้เกิดการรบกวนต่อการรับส่งหรือแพร่สัญญาณเสียงหรือภาพของผู้รับใบอนุญาต ตามพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๑๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๖ พระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓ มาตรา ๕ มาตรา ๗ และมาตรา ๑๐ พระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ มาตรา ๗ มาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๘ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ และมาตรา ๕๑

ผู้ร้องทั้งสองได้โต้แย้งการกระทำของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) และบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๗ (๔) และมาตรา ๔๑ บัญญัติให้ กสทช. มีอำนาจหน้าที่พิจารณาอนุญาตและกำกับดูแลการใช้คลื่นความถี่และเครื่องวิทยุคมนาคมในการประกอบกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม หรือในกิจการวิทยุคมนาคม และกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการอนุญาต เงื่อนไข หรือค่าธรรมเนียมการอนุญาตดังกล่าว โดยเมื่อผู้ประกอบกิจการผู้ใดยื่นคำขอรับใบอนุญาตให้ใช้คลื่นความถี่แล้ว ให้ถือว่าเป็นการยื่นคำขอ

อนุญาตประกอบกิจการกระจายเสียงหรือกิจการโทรทัศน์ตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ และเมื่อ กสทช. อนุญาตให้ใช้คลื่นความถี่แล้ว ให้ถือว่าอนุญาตให้ประกอบกิจการกระจายเสียงหรือกิจการโทรทัศน์ตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ และให้ถือว่าได้รับอนุญาตให้มีและใช้เครื่องวิทยุคมนาคมและตั้งสถานีวิทยุคมนาคมตามกฎหมายว่าด้วยวิทยุคมนาคมด้วย ผู้ร้องทั้งสองเห็นว่า กฎหมายฉบับนี้มีได้มีบทบัญญัติมาตราใดให้นำบทลงโทษตามกฎหมายว่าด้วยวิทยุคมนาคมมาใช้บังคับโดยอนุโลม มีแต่เพียงให้นำบทลงโทษตามพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๖๖ มาใช้บังคับเท่านั้น ดังนั้น การที่ กสทช. นำเงื่อนไขในการออกใบอนุญาตวิทยุคมนาคมมาใช้บังคับ จนส่งผลทำให้ไม่สามารถออกใบอนุญาตให้ใช้คลื่นความถี่แก่ผู้ประกอบการตามที่กฎหมายบัญญัติได้ จึงเป็นความบกพร่องของ กสทช. หาใช่ความผิดของผู้ร้องทั้งสองไม่ การกระทำของ กสทช. จึงถือเป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของผู้ร้องทั้งสอง และขัดต่อหลักนิติธรรมตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติรับรองไว้

(๒) ประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์การอนุญาตทดลองประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๗ กำหนดให้ผู้มีสิทธิลงทะเบียนตามประกาศจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับสิทธิทดลองออกอากาศในลักษณะชั่วคราว ผู้รับใบอนุญาต หรือผู้ที่ได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการอนุญาตประกอบกิจการบริการชุมชนชั่วคราว (วิทยุกระจายเสียงชุมชน) ที่มีอยู่ก่อนวันที่คณะกรรมการกำหนด เป็นผู้มีสิทธิยื่นคำขอทดลองประกอบกิจการตามประกาศนี้ นั้น ผู้ร้องทั้งสองเห็นว่า การออกประกาศของ กสทช. ดังกล่าว เป็นไปโดยไม่มีอำนาจและเป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของผู้ประกอบการกระจายเสียงเป็นจำนวนมาก ซึ่งถือเป็นการกระทบกระเทือนถึงสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพ อันเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม

และสร้างความเหลื่อมล้ำในสังคม หรือมิได้เป็นไปเพื่อประโยชน์สาธารณะอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน จึงไม่อาจนำมาใช้บังคับได้

(๓) พระราชบัญญัติต้องคุ้มครองจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๔๑ วรรคหก บัญญัติว่า ในกรณีที่เป็น การอนุญาตให้ใช้คลื่นความถี่เพื่อกิจการกระจายเสียงหรือกิจการโทรทัศน์ ซึ่งเป็นการประกอบกิจการ ทางธุรกิจตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ ให้ใช้วิธีคัดเลือกโดยวิธีการประมูลคลื่นความถี่ ทั้งในระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่น โดยให้แยกกันประมูลในแต่ละระดับ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ ระยะเวลา และเงื่อนไขที่ กสทช. ประกาศกำหนด ผู้ร้องทั้งสองเห็นว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๓ เนื่องด้วยคลื่นความถี่เป็นทรัพยากรของชาติ มิใช่ของหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง กสทช. เป็นเพียงผู้มาทำหน้าที่ในการจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการดูแลเพื่อประโยชน์สาธารณะเท่านั้น การที่กฎหมายบัญญัติให้มีการประมูล อาจก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้ประกอบการรายใหม่ และมีรายได้น้อย อันมิได้เป็นไปอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกันตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

(๔) การกำหนดฐานความผิดว่า มีและใช้เครื่องวิทยุคมนาคม และตั้งสถานีวิทยุคมนาคม โดยไม่ได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๖ และมาตรา ๑๑ และการที่พระราชบัญญัติต้องคุ้มครองจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๔ บัญญัติว่า “วิทยุกระจายเสียง” หมายความว่า วิทยุคมนาคมที่ส่งหรือแพร่เสียงเพื่อใ้บุคคลทั่วไปรับได้โดยตรง นั้น ผู้ร้องทั้งสองเห็นว่า วิทยุทั้งสองชนิด เป็นคนละประเภทกัน ดังนั้น การนำข้อกฎหมายดังกล่าวมาใช้บังคับ และการบัญญัติ กฎหมายว่าหมายถึงชนิดเดียวกัน เพื่อผลดำเนินการในทางคดี จึงขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ และมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง และหลักนิติธรรม จึงใช้บังคับไม่ได้

- ๕ -

ผู้ร้องที่ ๑ ได้ใช้สิทธิตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ และข้อ ๒๒ โดยยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดนนทบุรี เพื่อขอให้ส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ แต่ศาลจังหวัดนนทบุรีได้มีคำสั่งยกคำร้องดังกล่าว โดยเห็นว่า คดีนี้จำเลยโต้แย้งเกี่ยวกับการกระทำความผิดของจำเลยตามพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ พระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ หาใช่เป็นการโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญไม่ จึงไม่จำเป็นต้องส่งประเด็นพิพาทไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดแต่อย่างใด ผู้ร้องที่ ๑ ได้ยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๔๕ (๑) และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๓ วรรคหนึ่ง (๒) ซึ่งทั้งสององค์กรเห็นว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวมิได้มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือกระทบต่อสิทธิมนุษยชน

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง กำหนดว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่มิอาจใช้สิทธิ

- ๖ -

โดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๑๑ มาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) ของรัฐธรรมนูญ”

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ที่จะใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ได้นั้น ต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนี้

(๑) ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้อันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) บุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ

(๓) ต้องเป็นกรณีที่บุคคลนั้นไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องทั้งสองขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๔ มาตรา ๒๗ มาตรา ๓๗ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๗๘ และกฎหมายที่เกี่ยวข้องขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๖ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๓ มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๓๐๕ (๑) หรือไม่ นั้น เห็นว่า การโต้แย้งของผู้ร้องทั้งสองเกี่ยวกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ผู้ร้องทั้งสองมิได้ระบุรายละเอียดของการโต้แย้งและเหตุผลสนับสนุนโดยชัดแจ้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้องทั้งสองอย่างไร เพียงแต่กล่าวอ้างทั่วไป และเมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงตามคำร้องเป็นการขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยเกี่ยวกับการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐในการใช้ดุลพินิจในการดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งมีใช่เป็นการขอให้

- ๓ -

ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ประกอบกับผู้ร้องทั้งสองได้โต้แย้งกฎหมายและประกาศหลายฉบับว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แต่คำโต้แย้งมิได้ระบุนรายละเอียดของการโต้แย้งและเหตุผลสนับสนุนโดยชัดเจนว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตราดังกล่าวอย่างไร เพราะเหตุใด จึงไม่เป็นไปตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๘ วรรคหนึ่ง (๓) และ (๔) ส่วนการโต้แย้งว่าประกาศขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนั้น ประกาศดังกล่าวมิได้มีลักษณะเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นใช้บังคับโดยองค์กรนิติบัญญัติ ตามกระบวนการที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ จึงไม่ใช่บทบัญญัติแห่งกฎหมายตามความหมายของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

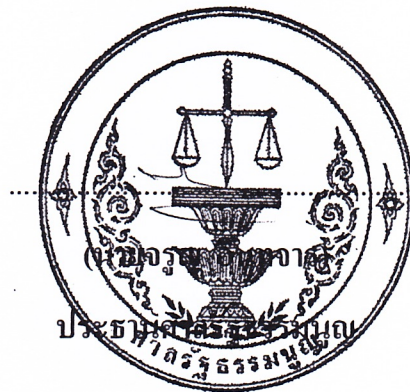
สำหรับการโต้แย้งว่า ผู้ร้องที่ ๑ ได้ยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดนนทบุรี เพื่อขอให้ส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ แต่ศาลจังหวัดนนทบุรี ได้มีคำสั่งยกคำร้อง ประกอบกับได้ยื่นเรื่องต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน ตามมาตรา ๒๔๕ (๑) และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามมาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) จึงถือเป็นกรณีที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว นั้น เห็นว่า ตามคำร้องคดียังอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลจังหวัดนนทบุรี และคำสั่งยกคำร้องของศาลจังหวัดนนทบุรีดังกล่าว ถือเป็นคำสั่งในขั้นตอนการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลยุติธรรม อันเป็นคำสั่งระหว่างพิจารณาของศาลชั้นต้นที่ผู้ร้องที่ ๑ ยังสามารถใช้สิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งดังกล่าวได้เมื่อศาลมีคำพิพากษา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๖ นอกจากนี้ ผู้ร้องที่ ๑ ยังมีสิทธิยื่นคำร้องในชั้นศาลอุทธรณ์ หรือศาลฎีกา แล้วแต่กรณี เพื่อขอส่งคำโต้แย้งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตราใด ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ ได้อีก จึงถือได้ว่าเป็นกรณีที่ยังสามารถใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้อยู่ อันมิใช่เป็นกรณีที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว แม้จะได้อื่นเรื่องต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๔๕ (๑) และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

- ๘ -

ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) มาแล้วก็ตาม ดังนั้น คำร้องของผู้ร้องทั้งสอง จึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณา วินิจฉัยได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(คำสั่งที่ ๖/๒๕๕๗)

[Signature]

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายเฉลิมพล เอกอุรุ)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

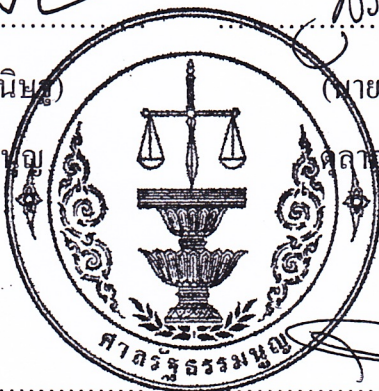
(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายนุรักษ์ มาประณีต)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายอุดมศักดิ์ นิตินนตรี)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ